

mere lade Vilkaarlighed indtræde; men denne Vilkaarlighed bør igjen være begrundet i en større eller mindre Grad af Beviis eller rettere af Sandsynlighed for, at det Tab virkelig er lidet, som Bedkommende har angivet at have lidet (Sa!), og derfor mener jeg, at de Regninger, som ere indgivne fra de forskjellige Beboere over ubeviislige Plyndringer og alle sliche Ting, bør underkastes en nøiagtig Revision. Naar denne Revision har fundet Sted, naar den nedsatte Commissiøn, den være nu enten Amtscomiteen eller den Commissiøn, som Udvalget har foreslaaet, er kommen til et Resultat om Fordringens Rigtighed, saa mener jeg, skulde der heraf ikke kunne knappes noget videre. Det er imidlertid ganske forskjelligt fra det, Udvalgets Fleertal har foreslaaet. Udvalgets Fleertal vil ligeledes, at en saadant nøiagtig Revision skal finde Sted, det vil, at Commissiønen eller Amtscomiteen ligeledes skal komme til et bestemt Resultat om Stadens Størrelse, men, naar det nu er kommet dertil, saa begynder man at affjære af dette Beløb, snart en Fjerdedeel, snart en Trediedeel, snart to Trediedele, snart bortkaster man det ganske, og det, mener jeg, er Noget, som ikke i nogen somhelst Maade kan være tilraadeligt.

Jeg maa endelig med Hensyn til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Bræstø Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) bemærkede angaaende den til Requisitionernes Inddrivelse foretagne Udpantning føie et Par Ord til det, som allerede blev sagt af Rigsdagsmanden for Belle Amts 5te Valgkreds (Wih). Sagen forholdt sig nemlig saaledes, at, efterat Øvrigheden havde udfkrevet af Districtet en vis Qvantitet af de Barer, som fordredes af Hjenden, saa var der Enkelte, som vægrede sig og leverede Intet. Derved fremkom naturligviis et Deficit, som øieblikkelig maatte dækkes, der var to Veie at gjøre dette paa, og der blev af forskjellige Øvrigheder fulgt to forskjellige Fremgangsmaader i saa Henseende; enten overlod man til Hjenden selv at tage det Manglende i det District, hvor Vægringen havde fundet Sted, eller Øvrigheden sørgede ved de Midler, som stode til dens Raadighed, for at skaffe det Manglende tilveie. Det er mig bekendt, at der i de forskjellige Amter i den Henseende er handlet paa

forskjellig Maade, men jeg maa bemærke, at i Belle Amt, idetmindste i den nordlige Deel, har man bestandig fulgt den Fremgangsmaade at lade udpante hos dem, som ikke vilde levere frivilligt, men, vel at mærke, efterat der først var gjort en Adskillelse imellem dem, som virkelig kunde levere, og dem, der ikke kunde levere. Denne Adskillelse kunde naturligviis Amtet ikke gjøre, men det blev overladt til Sogneforstanderskaberne, saaledes at disse betegnede, hvilke Beboere der efter deres Formening vare istand til at levere, og hvilke der ei vare istand dertil, og kun hos de Forstnævnte er der skeet Udpantning. Man foretrak denne Fremgangsmaade for den fjendtlige Execution. Ved den fjendtlige Execution blev der nemlig aldeles ikke taget Hensyn til, hvilke Beboere der vare i Resistance, og hvilke ikke, men de gik ind i det District, hvorfra Leverancen manglede, og der borttog de for Fode, hvor de kunde finde dem, de Øjenstande, som manglede. Man kan begribe, at en saadan fjendtlig Execution i Almindelighed ikke gif saa fredeligt af og efter saa ordentlige Regler, som den Execution, der fandt Sted ved den ordinaire Øvrighed; og at den endelig i Almindelighed traf den Ufskyldige istedetfor den Skyldige. Der er her i Thinget en Rigsdagsmand, som fik en saadan Executionscommando blot til sin Understøttelse, og uagtet, der var givet Commandoen de bestemteste Forrifter for, at den skulde føie frem med al mulig Lempe og kun staae under bemeldte Mand's Commando og flere deslige Forsigtighedsregler, saa vare dog, da Commandoen gif bort, hans Folk mishandlede, hans Hund dødeligt faaret og han selv berøvet Effecter til et Beløb af 30—40 Rbd. Man seer saaledes vel, hvorfor man i Beboernes Interesse valgte den civile og ikke den militaire Execution, som gav Anledning til Udfkriselser af den Art, som her er anført.

Udforeren: Det er ikke alene i dette Tilfælde, at man har omtalt det astraadte Ministerium og udstrakt dets Betydning baade i Fortiden og i Fremtiden langt længere, end dets Levetid varede. En æret Rigsdagsmand har idag beraabt sig paa, at et Medlem af dette Ministerium i 1848 reiste omkring og gav visse bestemte Instruxer, men her er jo al-